

вимірювання відстаней і об'єктів за координатами сканованих крапок та скоротити час огляду місця події ДТП.

Література

1. Данець С. В. Застосування новітніх технологій лазерного сканування під час огляду місця дорожньо-транспортної пригоди / С. В. Данець // Криміналістичний вісник. – 2014. – № 2. – С. 166-171.

2. Петрова М. Г. Проблемы и несовершенство назначения и проведения автотехнической экспертизы / М. Г. Петрова, Э. А. Мамонтова // Новое слово в науке: перспективы развития: материалы VI Междунар. науч.-практ. конф. (Чебоксары, 20 нояб. 2015 г.) / редкол.: О. Н. Широков [и др.]. – Чебоксары: ЦНС «Интерактив плюс», 2015. – № 4 (6). – С. 296-297.

3. Тартаковский Д. Ф. Проблемы неопределенности данных при экспертизе дорожно-транспортных происшествий / Д. Ф. Тартаковский; Ассоциация Юридический Центр. – науч. практ. изд. – М.: Юридический центр Пресс, 2006. – 268 с.

УДК 347.658.788(043.2)

Єхвая М. Т., студент,
Херсонський державний університет, м. Херсон
Науковий керівник: Сотула О. С., д.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ АДАПТАЦІЇ ТРАНСПОРТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

В умовах ринкової економіки ефективного функціонування транспорту набуває суттєвого значення, оскільки саме ця галузь забезпечує взаємодію різних сфер матеріального виробництва та створює необхідні умови стабільного функціонування і комплексного розвитку його складових. Для досягнення зазначених цілей транспорт має діяти як єдиний і узгоджений комплекс, являти собою цілісну систему, що значною мірою є можливим лише за наявності сучасної правової бази його функціонування та ефективного управління транспортною галуззю з боку держави.

За роки незалежності України Верховна Рада України прийняла низку законів, що регулюють транспортні відносини, проте нормативно-правовому забезпеченню транспортної галузі досі притаманні всі вади правового регулювання суспільних відносин, насамперед, недосконалість законодавчої бази її діяльності та повільне вирішення питань гармонізації транспортного законодавства з міжнародним правом. У зв'язку з цим особливого значення набуває питання підвищення ефективності

функціонування транспортного комплексу України у межах адаптації до вимог Європейського Союзу. Досягнення необхідної оптимізації діяльності транспортної системи неможливе без розроблення відповідного комплексу нормативних правових актів, які всебічно враховують особливості транспортної діяльності [1, с. 31].

Транспортне законодавство України є комплексним та містить норми різної галузевої належності: Господарський кодекс України (гл. 32) (далі – ГК України) та Цивільний кодекс України (гл. 64) (далі – ЦК України) містять загальні положення щодо перевезень для всіх видів транспорту, зокрема про договори перевезення, транспортного експедирування, довгострокові договори щодо перевезення вантажів, відповідальність перевізника, правила пред'явлення та розгляду претензій та позовів у цій сфері. Детальна регламентація перевезень здійснюється за допомогою правил перевезень вантажів та пасажирів, які розвивають положення транспортних кодексів та статутів. Зокрема, морські та повітряні перевезення регулюються Кодексом торговельного мореплавства України та Повітряним кодексом України, залізничні перевезення регламентовано Статутом залізниць України, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України. Проте в нашій країні правове регулювання однорідних відносин, пов'язаних із перевезенням вантажів різними видами транспорту, здійснюється різними за юридичною силою нормативно-правовими актами – кодифікованими законами та транспортними статутами, які є підзаконними нормативно-правовими актами. Нині транспортні статuti та кодекси містять різні рішення стосовно аналогічних та практично важливих умов договору перевезення вантажів (відповідальності перевізника, обчислення строків для подання позовів тощо). Такого роду диференціація не має допускатися. Неузгодженість спеціального транспортного законодавства з ГК України та ЦК України має наслідком виникнення спорів щодо перевезення вантажів, неправильне застосування норм законодавства про транспорт [3, с. 347].

Адаптація національного транспортного права у країнах-членах Європейського Союзу до європейського транспортного права проявляється в інтернаціоналізації публічного права національних держав, представляючи одну з головних тенденцій його розвитку поряд з необхідністю того, щоб їх публічно-правові системи, що обслуговують транспортну сферу, були сумісні і здатні взаємодіяти. Процеси правової адаптації встановлюють в такий спосіб іншу ієрархію правових норм, руйнуючи історично сформовану.

В умовах інтеграції України в Європейський Союз правове регулювання транспортної діяльності має бути одним із пріоритетних напрямів у вдосконаленні системи законодавства України. Від його якості залежить динаміка розвитку країни загалом і темпи адаптації національної економіки до ефективного економічного співробітництва у Європейському Союзі зокрема. Сьогодні відбувається активний процес реформування транспортної галузі національної економіки, формування на цій основі нового транспортного законодавства. Водночас правозастосовна практика вказує на низку невирішених проблем, які мають принципове значення, але не отримали необхідного наукового обґрунтування. Насамперед йдеться про особливості адаптації транспортного права України до вимог законодавства Європейського Союзу у контексті європейського транспортного права [2, с. 33].

Отже, можна зробити висновок, що найінтенсивніше процеси європейської інтеграції перебігають у сфері економіки та транспорту, проявляючись в активному формуванні єдиного європейського фінансово-правового простору, який нівелює особливості розвитку національного законодавства у сфері транспортної діяльності. Існуючі проблеми в процесі адаптації національного транспортного законодавства до вимог Європейського Союзу у транспортній сфері можуть бути вирішені лише за комплексного підходу на підставі структурного аналізу до оптимізації національного транспортного законодавства, з урахуванням основоположної ролі європейського транспортного законодавства у правовому регулюванні діяльності національної транспортної мережі, що забезпечить гармонійне поєднання публічного та приватно-правового регулювання суспільних відносин, що виникають у сфері діяльності транспорту, транспортної і екологічної безпеки у функціональному та правовому аспектах.

Література

1. Деркач Е. М. Щодо концептуальних засад кодифікації транспортного законодавства України / Е. М. Деркач // Підприємництво, господарство і право. – 2017. – № 7. – С. 31-35.
2. Єсімов С. С. Окремі аспекти адаптації національного транспортного законодавства до вимог Європейського Союзу у транспортній сфері / С. С. Єсімов, Х. А. Висоцька // Вісник Національного університету Львівська політехніка. Юридичні науки. – 2014. – № 801 – С. 29-34.
3. Морозов С. Ю. Транспортне право: навч. посіб. / С. Ю. Морозов. – М.: Вид-во Юрайт, 2010. – 531 с.